

Sygn. akt I NKRS 2/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 września 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szczepaniec (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Paweł Czubik

SSN Mirosław Sadowski

w sprawie z odwołań: L. F., K. P., M. K., P. P. i T. N. od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr [...] z 23 września 2021 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Łodzi, ogłoszonym w Monitorze Polskim z 2021 r., poz. 132, z udziałem J. C.

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 28 września 2022 r.,

- 1. oddała odwołania: L. F., w zakresie w którym zaskarżył uchwałę, co do własnej kandydatury, K. P., M. K., P. P. i T. N.;**
- 2. odrzuca odwołanie L. F. w zakresie, w którym skarżył uchwałę w punkcie 2 odnośnie innych kandydatów.**

UZASADNIENIE

Uchwałą Krajowej Rady Sądownictwa (dalej jako: „KRS” lub „Rada”) nr [...] z 23 września 2021 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do

pełnienia urzędu w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Łodzi, ogłoszonym w Monitorze Polskim z 2021 r. poz. 132, Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej został przedstawiony wniosek o powołanie J. C. do pełnienia urzędu sędziego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Łodzi. W tej samej uchwale KRS postanowiła nie przedstawiać Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie do pełnienia urzędu sędziego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Łodzi następujących kandydatów: L. F., M. K., P. K., J. M., T. N., K. P., P. P. oraz J. W..

W uzasadnieniu powyższej uchwały Rada wskazała, że w wyniku głosowania, zespół opiniujący KRS przyjął stanowisko w przedmiocie rekomendacji J. C. na jedno stanowisko sędziego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Łodzi, gdyż spełniał on kryteria powołania na urząd sędziego w stopniu najwyższym spośród wszystkich uczestników procedury konkursowej. W ocenie zespołu KRS wniosek taki był w pełni uzasadniony poziomem posiadanej przez kandydata wiedzy o administracji publicznej, prawa administracyjnego oraz innych dziedzin prawa związanych z działaniem organów administracji publicznej, a także doświadczeniem zawodowym, w tym w stosowaniu przepisów prawa administracyjnego. Zespół opiniujący wskazał także na dorobek naukowy uczestnika (jego stopnie i tytuły naukowe), wydane publikacje, fakt podnoszenia kwalifikacji zawodowych, treść przedstawionych opinii służbowych i rekomendacji oraz bardzo korzystną i dojrzałą prezentację własnej osoby podczas wysłuchania. Zespół opiniujący ocenił, że wszyscy uczestnicy postępowania ubiegający się o objęcie stanowiska sędziego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Łodzi spełniali wszystkie formalne kryteria wyboru, a J. C. spełniał je najpełniej i w najwyższym stopniu. Rada uznała, że przedstawiony do powołania kandydat łączy ponad dwudziestoletnie doświadczenie zawodowe związane ze stosowaniem w szerokim zakresie prawa administracyjnego (w czasie pracy na stanowisku referenta w Biurze Rady Miasta K., sekretarza miasta, pełnomocnika do spraw ochrony informacji niejawnych, pełnienia funkcji radnego Rady Powiatu w K. – Przewodniczącego Rady Powiatu, Przewodniczącego Komisji Budżetowej, Wiceprzewodniczącego Komisji Rewizyjnej, pełnienia funkcji Wicestarosty [...], zatrudnienia w Urzędzie Gminy [...] na stanowisku sekretarza gminy, wykonywania

zawodu radcy prawnego i piastowania stanowiska Inspektora Ochrony Danych Osobowych w instytucjach publicznych) z pracą naukowo – dydaktyczną. Podkreślono, że J. C. od października 2007 r. do września 2019 r. pracował na stanowiskach: wykładowcy, adiunkta i profesora uczelni w wyższej Szkole [...] w L., a od października 2019 r. na stanowisku profesora uczelni w Instytucie Nauk Prawnych (Zakładzie Prawa Administracyjnego i Nauk o Administracji) Wydziału Prawa i Nauk Społecznych Uniwersytetu [...]. Zespół opiniujący odnotował, że uczestnik postępowania uzyskał stopień naukowy doktora habilitowanego nauk prawnych w dyscyplinie prawo i jest autorem lub współautorem ponad stu czterdziestu publikacji, a jego działalność naukowo – badawcza dotyczy prawa administracyjnego ze specjalizacją z zakresu zagadnień związanych z samorządem terytorialnym, a nadto kierował projektami badawczymi i aktywnie uczestniczył w konferencjach międzynarodowych, a także krajowych (wygłosił łącznie trzydzieści dwa referaty).

KRS wskazała, że ma możliwość nadania decydującego znaczenia określonym, wybranym kryteriom ustawowym, na podstawie których podejmuje uchwałę, a od stanu faktycznego konkretnej sprawy zależy, jakie kryteria stosuje w danym postępowaniu, w szczególności co do rozpatrywanych łącznie kryteriów, na które składają się: kwalifikacje, doświadczenie zawodowe oraz dane potwierdzające zdobycie dodatkowych kwalifikacji. Rada skonkludowała, że wobec faktu, iż wszyscy kandydaci spełniali wszystkie kryteria wyboru (oceniane łącznie), to jej zadaniem było wyłonienie kandydata spełniającego je najpełniej i w najwyższym stopniu.

Pismem z 8 listopada 2021 r. L. F. wniósł odwołanie od powyższej uchwały KRS, zaskarżając ją w zakresie pkt 1) oraz 2) i zarzucając jej naruszenie:

- 1) art. 2 Konstytucji RP przez niezastosowanie przy ocenie kandydatów na stanowisko sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi reguł i kryteriów awansu, które odpowiadałyby zasadom demokratycznego państwa prawnego urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej i zasadzie zaufania obywatela do państwa, w wyniku czego kandydatura odwołującego się nie została przedstawiona Prezydentowi Rzeczypospolitej

Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Łodzi;

- 2) art. 32 ust. 1 Konstytucji RP przez niezastosowanie przy ocenie kandydatów na stanowisko sędziego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Łodzi reguł i kryteriów awansu, które odpowiadałyby zasadom równości wszystkich wobec prawa i równości traktowania wszystkich przez władze publiczne oraz zakazu dyskryminacji w życiu politycznym, społecznym i gospodarczym z jakiegokolwiek przyczyny;
- 3) art. 60 Konstytucji RP przez niezastosowanie przy ocenie kandydatów na stanowisko sędziego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Łodzi reguł i kryteriów awansu, które odpowiadałyby zasadzie, że obywatele polscy korzystający z pełni praw publicznych mają prawo dostępu do służby publicznej na jednakowych zasadach oraz jednakowe szanse w ubieganiu się o pełnienie funkcji publicznych;
- 4) art. 42 ust. 1, art. 35 ust. 2 i art. 33 ust. 1 ustawy o KRS poprzez brak wszechstronnego rozważenia sprawy, naruszenie zasady swobodnej oceny kandydatur, dokonanie oceny kandydatur w dowolny sposób, brak kompleksowej analizy materiału dotyczącego kandydatury odwołującego się, niepełne przedstawienie kandydatury i pominięcie okoliczności istotnych z punktu widzenia przyjętych przez Radę kryteriów oceny, nienależyte uzasadnienie uchwały i niewyjaśnienie motywów, jakie legły u jej podstaw, niewskazanie przyczyn, dla których Rada zdecydowała się nie wystąpić z wnioskiem o powołanie odwołującego się do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Łodzi, pomimo że posiadane przez niego kwalifikacje, wypracowany staż w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Łodzi, doświadczenie zawodowe, opinie przełożonych, a także dodatkowe kwalifikacje uzyskane podczas ukończonych studiów doktoranckich na kierunku postępowanie sądowo – administracyjne wskazują na to, że odwołujący się posiada odpowiednie kwalifikacje do objęcia stanowiska.

Wobec powyższego skarżący wniósł o uchylenie uchwały w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Krajowej Radzie Sądownictwa do ponownego rozpoznania.

Pismem z 24 listopada 2021 r. K. P. na podstawie art. 398¹ § 1 k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 1-3 ustawy o KRS zaskarżyła ww. uchwałę KRS zarzucając jej naruszenie:

- 1) prawa materialnego (art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 ustawy o KRS), tj. art. 60 Konstytucji RP poprzez niezapewnienie równych szans w dostępie do zawodu sędziego, co polegać miało w ocenie odwołującej się na:
 - niezastosowaniu jednolitych i obiektywnych kryteriów oceny kandydatów określonych w art. 6 § 1 pkt 6 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. Prawo o ustroju sądów administracyjnych (t. j. Dz. U. z 2021 r., poz. 137, dalej jako: „p.u.s.a.”) w toku postępowania przed KRS, w szczególności w odniesieniu do osoby odwołującej, jak i kandydata przedstawionego Prezydentowi RP do powołania na stanowisko sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi;
 - naruszeniu art. 35 ust. 2 pkt 1 ustawy o KRS, poprzez pominięcie przez zespół i przy ustalaniu kolejności kandydatów na liście rekomendowanych Radzie kandydatów, doświadczenia zawodowego odwołującej;
- 2) naruszenie prawa materialnego (art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 ustawy o KRS), tj. art. 6 § 1 pkt 6 p.u.s.a. poprzez niewłaściwe zastosowanie polegające na przyjęciu, iż przedstawiony Prezydentowi RP kandydat do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi spełnia wymagania określone w tym przepisie;
- 3) naruszenie prawa procesowego, które miało istotny wpływ na treść podjętej uchwały (art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 ustawy o KRS), tj. art. 33 ust. 1 ustawy o KRS poprzez zaniechanie wszechstronnego rozważenia sprawy na podstawie udostępnionej dokumentacji, przekroczenie zasady swobodnej oceny kandydatów z zastosowaniem

kryteriów ustawowych poprzez oparcie uchwały o przedstawieniu Prezydentowi RP wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi na niezgodnych z posiadaną dokumentacją faktach i niewzięcie pod uwagę okoliczności przemawiających w tym zakresie za kandydaturą odwołującej.

K. P. w oparciu o powyższe zarzuty wniosła o uchylenie uchwały w zaskarżonej części i przekazanie sprawy KRS do ponownego rozpoznania.

Pismem z 17 listopada 2021 r. M. K. powołując się na art. 44 ust. 1 i 3 ustawy o KRS w zw. z art. 398⁴ § 1 pkt 1 ustawy z dnia 17 czerwca 1964 r. - Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2021 r. poz. 1805, dalej jako: „k.p.c.”) zaskarżyła w całości pkt 1 uchwały oraz w części dotyczącej nie przedstawienia Prezydentowi RP wniosku o jej powołanie do pełnienia urzędu na stanowisko sędziego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Łodzi pkt 2 uchwały.

Zaskarżonej uchwale zarzuciła niezgodność z prawem poprzez naruszenie:

- 1) przepisów postępowania mających istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia (art. 398³ § 1 pkt 2 w zw. z art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 ustawy o KRS), tj.: naruszenie art. 33 ust. 1 w zw. z art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 oraz art. 42 ust. 1 ustawy o KRS poprzez:
 - a) dokonanie oceny kandydatury skarżącej bez dochowania obowiązku wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy i bez wnikliwego zbadania materiałów sprawy udostępnionych KRS oraz dokonanie tej oceny w sposób dowolny: niezgodnie ze zgromadzonym materiałem, z pominięciem rzetelnej oceny kwalifikacji skarżącej i konkurujących z nią kandydatów, z przekroczeniem granic swobodnej oceny materiałów, co skutkowało brakiem dokonania oceny kandydatów w oparciu o jasne i jednakowe kryteria awansu, które odpowiadałyby zasadom równego dostępu do służby publicznej, zasadom równego traktowania oraz zasadom demokratycznego państwa prawnego;
 - b) brak porównania i omówienia wszystkich ocenianych kandydatur w oparciu o jednolite kryteria ustawowe, a także niezastosowanie części ustawowych kryteriów oceny kandydatur;

- c) oparcie uchwały na wybiórczych (niepełnych) ustaleniach faktycznych, mimo dostępu do pełnych danych o skarżącej, w oparciu o posiadany materiał dowodowy, co skutkowało miało przedstawieniem Prezydentowi RP wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi J. C., a nie skarżącej;
- 2) obrazę prawa materialnego (art. 398³ § 1 pkt 1 w zw. z art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 ustawy o KRS), to jest: art. 2, art. 32 ust. 1 i 2 oraz art. 60 Konstytucji RP poprzez błędną wykładnię tych przepisów, a w rezultacie ich niewłaściwe zastosowanie, tj. brak dokonania oceny kandydatów na podstawie przejrzystych kryteriów awansu, które odpowiadałyby zasadom równego dostępu do służby publicznej, zasadom równego traktowania oraz zasadom demokratycznego państwa prawnego urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, w wyniku czego Prezydentowi RP przedstawiono wniosek o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie J. C., a nie skarżącej.

Pismem wniesionym 12 listopada 2021 r. P. P. powołując się na art. 44 ust. 1 ustawy o KRS wniósł odwołanie od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z 23 września 2021 r. nr [...] w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Łodzi, ogłoszonym w Monitorze Polskim z 2021 r., poz. 132 zaskarżając ją w całości, co do pkt 1 oraz w części dotyczącej nieprzedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie odwołującego się P. P. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Łodzi w zakresie pkt 2.

Odwołujący się zaskarżonej uchwale zarzucił naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj. art. 33 ust. 1 oraz art. 42 ust. 1 ustawy o KRS, § 9 ust. 4 uchwały nr 158/2019 Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 24 stycznia 2019 r. w sprawie regulaminu Krajowej Rady Sądownictwa (Monitor Polski z 2019 r., poz. 192) w zw. z art. 2, art. 32 ust. 1 i 2, art. 60 Konstytucji RP poprzez dokonanie oceny kandydatury odwołującego się bez

dochowania obowiązku wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy, co prowadzić miało do naruszenia zasad: równego dostępu do służby publicznej, równego traktowania oraz demokratycznego państwa prawa, w wyniku czego Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej przedstawiono wniosek o powołanie J. C. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi, nie zaś odwołującego się.

W świetle podniesionych zarzutów odwołujący się P. P. wniósł:

- na podstawie art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. o uchylenie zaskarżonej uchwały w całości pkt 1 oraz w zaskarżonym zakresie pkt 2 i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania KRS,
- ewentualnie o ponowne rozpatrzenie przez Radę sprawy w trybie art. 45 ust. 1 ustawy o KRS, z uwagi na ujawnienie nowych okoliczności sprawy,
- ponadto o dopuszczenie dowodu z zarejestrowanego przebiegu posiedzenia Krajowej Rady Sądownictwa z 23 września 2021 r. (transmisji), dostępnego na stronie internetowej KRS, na okoliczność przebiegu posiedzenia, sposobu opiniowania kandydatów oraz wpływu naruszenia procedury nominacyjnej w tym zakresie na rozstrzygnięcie Rady.

Odwołujący się zaznaczył, że w przypadku podjęcia przez Radę uchwały o ponownym rozpatrzeniu sprawy, wnosi o nieprzedstawianie odwołania Sądowi Najwyższemu do rozpoznania.

Pismem z 15 listopada 2021 r. T. N. powołując się na art. 44 ust. 1 ustawy o KRS wniósł odwołanie od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z 23 września 2021 r. nr 1304/2021 w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Łodzi, ogłoszonym w Monitorze Polskim z 2021 r. poz. 132, zaskarżając ją w całości co do pkt 1 oraz w części dotyczącej nieprzedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie go do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Łodzi, co do pkt 2.

Odwołujący się zarzucił zaskarżonej uchwale naruszenie art. 44a ustawy o KRS wskazując, że jej sprzeczność z prawem jest następstwem zdarzenia, które miało miejsce po jej podjęciu. Skarżący wskazał, że uchwałą z 13 października 2021 r. nr [...]1 Krajowa Rada Sądownictwa przedstawiła Prezydentowi RP wniosek

o powołanie J. C. na stanowisko sędziego Sądu Najwyższego w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych (Monitor Polski z 2021 r., poz. 392). Na skutek jej podjęcia J. C. został przedstawiony Prezydentowi RP przez Radę na dwa różne stanowiska sędziowskie, co jest sprzeczne z normą z art. 44a ustawy o KRS, gdyż cytowany przepis wyraźnie stanowi, że dany kandydat może być przedstawiony Prezydentowi przez Radę tylko na jedno stanowisko sędziowskie. Odwołujący się wskazał, że można przypuszczać, że J. C. nie przyjmie stanowiska sędziego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Łodzi, natomiast obejmie stanowisko sędziego Sądu Najwyższego, a zatem w postępowaniu, w którym brał udział odwołujący się nikt nie obejmie stanowiska sędziego.

Mając powyższe na względzie odwołujący się T. N. wniósł o uchylenie uchwały w zaskarżonym zakresie i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia KRS. Zgłosił także wniosek alternatywny o ponowne rozpoznanie sprawy na wypadek nieuwzględnienia odwołania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

L. F., K. P., M. K., P. P. oraz T. N. jako uczestnicy postępowania o powołanie kandydatów do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi skorzystali z prawa do wniesienia odwołania od uchwały KRS, o którym mowa w art. 44 ust. 1 zdanie pierwsze ustawy o KRS, przy czym zarzuty podniesione przez skarżących nie zasługiwały na uwzględnienie. W rezultacie zatem uchwała KRS Nr [...] z 23 września 2021 r., opublikowana w Monitorze Polskim z 2021 r., poz. 132 w przedmiocie przedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie J. C. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Łodzi nie została wzruszona.

Odnosząc się na wstępie do kwestii proceduralnych wskazać należy, że stosownie do art. 44 ust. 3 ustawy o KRS do postępowania przed Sądem Najwyższym w sprawach z odwołań od uchwał Rady stosuje się przepisy Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej, poza przepisem art. 87¹ k.p.c. ustanawiającym przymus adwokacko-radcowski w występowaniu przed tymże Sądem. Tym samym odesłanie do przepisów Kodeksu postępowania cywilnego

o skardze kasacyjnej determinuje granice kognicji Sądu Najwyższego w sprawach zainicjowanych odwołaniami uczestników postępowania. Stosownie do dyspozycji art. 398¹³ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy rozpoznaje odwołanie w granicach zaskarżenia oraz w granicach podstaw, a z urzędu bierze pod rozwagę tylko nieważność postępowania. Reguł tych nie zmienia art. 44 ust. 1 zdanie pierwsze ustawy o KRS, który ogólnie stanowi, że odwołanie można wnieść z powodu sprzeczności uchwały z prawem, a zatem zarówno z prawem materialnym, jak i z przepisami postępowania (tak też wyroki Sądu Najwyższego z: 15 stycznia 2019 r., sygn. I NO1/18; 8 listopada 2017 r., sygn. III KRS 29/17; 8 października 2014 r., sygn. III KRS 45/14).

Za ugruntowany w orzecznictwie Sądu Najwyższego uważać należy pogląd, że kontrola Sądu Najwyższego obejmuje ocenę, czy Rada w odniesieniu do wszystkich uczestników procedury nominacyjnej (kandydatów do objęcia wakującego stanowiska sędziowskiego) zastosowała przejrzyste, jednolite i sprawiedliwe kryteria selekcyjne (wyrok Sądu Najwyższego z 13 lipca 2017 r., III KRS 17/17). W świetle obowiązujących regulacji prawnych niedopuszczalna jest natomiast merytoryczna ingerencja Sądu Najwyższego w rozstrzygnięcia Rady, co do oceny kwalifikacji, czy też wiarygodności danej osoby. Kontrola Sądu Najwyższego nie oznacza bowiem, że uczestniczy on w decydowaniu o obsadzie określonego stanowiska sędziowskiego, jego rola ogranicza się do dokonania weryfikacji legalności uchwał KRS czyli zbadaniu, czy Rada przy podejmowaniu uchwały przestrzegała ustawowych warunków powołania na stanowisko sędziego i nie naruszyła reguł proceduralnych obowiązujących w postępowaniu przed tym organem.

Sąd Najwyższy odnosząc się w pierwszym rzędzie do odwołania L. F., które w ujęciu chronologicznym wniesione zostało do Sądu Najwyższego jako pierwsze spośród odwołań uczestników postępowania w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Łodzi ogłoszonym w Monitorze Polskim z 2021 r., poz. 132 wskazuje, że sformułowany jedynie ogólnikowo w *petitum* odwołania zarzut naruszenia art. 2 Konstytucji RP nie został w uzasadnieniu odwołania rozwinięty. Powyższe czyni niemożliwym dokonanie oceny na czym w istocie rzeczy polegać

miałaby sprzeczność zaskarżonej uchwały z zasadą demokratycznego państwa prawnego.

Podobnie nie zasługiwały na uwzględnienie sformułowane jako samoistne zarzuty: naruszenie art. 32 ust. 1 Konstytucji RP (zasada równości, zakaz dyskryminacji) oraz art. 60 Konstytucji RP (zasada równego dostępu do służby publicznej). Odwołujący się L. F. wskazał, że w Rada zaniechała zastosowania reguł i kryteriów awansu, które odpowiadałyby zasadom równości wszystkich wobec prawa oraz dostępu do służby publicznej na jednakowych zasadach. Zważyć jednak należy, że wbrew stanowisku odwołującego się, Rada jasno wskazała, że wszyscy uczestnicy postępowania spełniali ustawowe kryteria wyboru i to zarówno te wskazane w art. 6 § 1 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. – Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz. U. z 2021 r. poz. 137, dalej jako: „p.u.s.a.”, jak i wymienione w art. 35 ust. 2 ustawy o KRS, wobec czego dokonano wyboru tego kandydata, który je wszystkie spełniał najpełniej i w najwyższym stopniu. Rada wskazała, że przy podejmowaniu decyzji kierowała się ogólną oceną kwalifikacji uczestników procedury konkursowej, a w szczególności ich doświadczeniem zawodowym, dorobkiem naukowym, poziomem wiedzy prawniczej, czy opiniami przełożonych. Tym samym, kryteria wyboru *prima facie* spełniały konstytucyjne standardy równości wobec prawa i dostępu do służby publicznej, próżno upatrywać w nich jakichkolwiek znamion dyskryminacji. W ocenie Sądu Najwyższego zastosowane przez KRS kryteria wyboru były przejrzyste (nie nastroczały żadnych wątpliwości interpretacyjnych), jednakowe dla wszystkich kandydatów i obiektywne (nie prowadziły do arbitralnego uprzywilejowania żadnego z nich). Stanowisko odwołującego się w tym zakresie uznać należało za typowo polemiczne, stanowiące w gruncie rzeczy jedynie wyraz braku akceptacji dla ostatecznego rozstrzygnięcia Rady.

W ocenie Sądu Najwyższego na uwzględnienie nie zasługiwały zarzuty naruszenia przepisów ustawy o KRS, tj. art. 42 ust. 1, art. 35 ust. 2 i art. 33 ust. 1. Skarżący w odwołaniu podnosił, że KRS, co do jego kandydatury zaniechała rozważenia sprawy w sposób wszechstronny, naruszyła zasadę swobodnej oceny kandydatów poprzez dokonanie jej w dowolny sposób, tj. bez kompleksowej analizy materiału dotyczącego odwołującego się, przedstawiła jego kandydaturę

z pominięciem okoliczności istotnych z punktu widzenia przyjętych przez Radę kryteriów oceny. Co warto podkreślić, także inni odwołujący się (K. P., M. K. i P.P.) zarzucali zaskarżonej uchwale naruszenie art. 33 ust. 1 ustawy o KRS.

Sąd Najwyższy wyjaśnia, że z treści uzasadnień uchwał Rady w sprawach indywidualnych powinno wynikać nie tylko, że kandydat spełnia wszystkie wynikające z przepisów wymagania stawiane osobie ubiegającej się o dane stanowisko sędziowskie, ale także w przypadku większej liczby kandydatów niż stanowisk do obsadzenia, że Rada dokonała wyboru najlepszego kandydata na dane stanowisko. Artykuł 37 ust. 1 ustawy o KRS wprowadził obowiązek podejmowania przez Radę jednej uchwały obejmującej rozstrzygnięcia w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu sędziego w stosunku do wszystkich kandydatów ubiegających się o stanowisko. W orzecznictwie Sądu Najwyższego zaaprobowana została praktyka obrona przez KRS, aby dokładnie przedstawiać tylko kandydatów wybranych przez Radę oraz kandydatów o walorach porównywalnych z wybranymi, wyjaśniając przy tym, dlaczego nie zostali wybrani. W przypadku pozostałych kandydatów uzasadnienie uchwały KRS ogranicza się do ogólnej oceny, że nie byli oni najlepszymi kandydatami do objęcia danego stanowiska i nie spełniali ustawowych przesłanek w takim stopniu, jak wskazany kandydat. Sąd Najwyższy uznał, że KRS nie ma obowiązku szczegółowego opisywania wszystkich kandydatów ubiegających się o dane stanowisko, gdyż każdy kandydat zna swoją sytuację i może ją porównać z osiągnięciami osoby wybranej przez Radę. Wobec powyższego brak szczegółowej charakterystyki każdego kandydata, który nie został przedstawiony Prezydentowi z wnioskiem o powołanie nie narusza art. 42 ust. 1 w zw. z art. 44 ust. 3 ustawy o KRS (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 12 czerwca 2012 r., III KRS 15/12 i z dnia 4 lipca 2012 r., III KRS 16/12, niepubl.).

Mając powyższe rozważania na względzie stwierdzić należy, że kandydatura odwołującego się L. F. jest *prima facie* nieporównywalna z kandydaturą J. C., wobec czego KRS mogła odstąpić od wyjaśnienia przyczyn, dla których nie został on objęty wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na wakującym stanowisku sędziego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Łodzi. W orzecznictwie Sądu Najwyższego zwraca się uwagę, że zakres rozważań Rady poświęcony analizie

ocenianych kandydatur powinien być szerszy w przypadku osób o zbliżonej sytuacji faktycznej (zob. wyroki Sądu Najwyższego z: 17 sierpnia 2010 r., III KRS 10/10; 18 lipca 2019 r., I NO 44/19; 27 maja 2020 r., I NO 96/19; z 27 maja 2020 r., I NO 63/19).

W uzasadnieniu zaskarżonej uchwały wskazano, że: „Krajowa Rada Sądownictwa uwzględniła doświadczenie zawodowe pozostałych uczestników niniejszej procedury konkursowej, jak również poziom ich wiedzy prawniczej oraz dorobek naukowy i stwierdziła, że posiadają oni odpowiednie kwalifikacje, jednak powyższe kryteria wyboru w najwyższym stopniu wypełnia Pan J. C.”. Warto zaznaczyć, że KRS żadnego z kryteriów wyboru nie uczyniła kluczowym, wyjaśniła jedynie, że wybrany przez nią kandydat spełnia wszystkie kryteria – oceniane łącznie – najpełniej i w najwyższym stopniu. Tym samym uprawniony jest wniosek, że życiorysy kandydatów badane były głównie w świetle trzech kryteriów: doświadczenia zawodowego, poziomu wiedzy prawniczej, dorobku naukowego, przy czym żadnemu kryterium nie przypisano rozstrzygającego znaczenia. Logiczną konsekwencją takiego stanu rzeczy jest fakt, że o wyborze kandydata Rada decydowała na podstawie nie mniej niż dwóch spośród wskazanych przez nią kryteriów, bowiem tylko w takiej sytuacji, żadne kryterium nie może zostać uznane za determinujące wybór w sposób bezpośredni.

Sąd Najwyższy zwraca jedynie uwagę na okoliczność, że J. C., jako jedyny z kandydatów posiada tytuł doktora habilitowanego nauk prawnych, natomiast skarżący L. F. w 2017 r. ukończył studia doktoranckie na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu [...] i jest aktualnie w trakcie przygotowywania rozprawy doktorskiej „[...]” w Zakładzie Sądownictwa Administracyjnego Uniwersytetu [...]. Odwołujący się L. F. jest autorem jedynie dwóch publikacji: glosy do wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 6 marca 2008 r., sygn. I OSK 193/06 oraz publikacji „[...]”, co w porównaniu z imponującym dorobkiem J. C. (ponad stu czterdziestu publikacji) świadczy o znaczącej przewadze na tym polu kandydata przedstawionego przez KRS. Zważyć zatem należy, że działalność publikacyjna i poziom wiedzy prawniczej są kryteriami, których L. F. bezspornie nie spełnia w takim samym, czy choćby porównywalnym stopniu, co przedstawiony przez KRS z wnioskiem o powołanie na urząd sędziego J. C.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 ustawy o KRS orzekł, jak w pkt 1 sentencji, co do odwołania L. F..

Sąd Najwyższy stwierdził natomiast, że skarżący L. F. nie ma interesu prawnego w zaskarżeniu części uchwały dotyczących rozstrzygnięć o innych kandydatach, którzy nie zostali przedstawieni Prezydentowi RP (pkt 2 zaskarżonej uchwały), dlatego też w pozostałym zakresie jego odwołanie odrzucono. Podstawą prawną tego rozstrzygnięcia jest art. 398⁶ § 2 k.p.c. w zw. z 44 ust. 3 ustawy o KRS.

Z kolei odwołująca się K. P. skarżonej uchwale KRS zarzucała naruszenie prawa materialnego, tj. art. 60 Konstytucji RP polegające na niezastosowaniu kryteriów ocen kandydatów wskazanych w art. 6 § 1 pkt 6 p.u.s.a. w odniesieniu do odwołującej się i kandydata przedstawionego Prezydentowi RP do powołania na stanowisko sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi.

Sąd Najwyższy wskazuje, że KRS w podjętej uchwale w części „Charakterystyka kandydatów” przedstawiła sylwetki zarówno odwołującej się, jak i przedstawionego Prezydentowi do powołania na urząd sędziowski J. C. w sposób pozwalający dokonać weryfikacji, że obaj kandydaci spełniali ustawowe wymogi stawiane przez p.u.s.a. W szczególności na podstawie uchwały można ustalić wiek kandydatów, fakt ukończenia wyższych studiów prawnych, staż zawodowy i uzyskane tytuły naukowe, przy czym odwołująca się K. P. w dniu podejmowania uchwały była w trakcie przygotowywania rozprawy doktorskiej. Rada odstąpiła jednak od oceny poziomu wiedzy odwołującej się w dziedzinie administracji publicznej, prawa administracyjnego i innych dziedzin prawa związanych z działaniem organów administracji publicznej.

K. P. wskazała, że o ile wyłoniony kandydat posiada niewątpliwie bogate doświadczenie zawodowe i naukowe, to związane jest ono jedynie z wąską dziedziną administracji publicznej i prawa administracyjnego oraz innych dziedzin prawa związanych z działaniem organów administracji publicznej. Skarżąca argumentowała, że z uwagi na powyższe nie sposób przyjąć, że KRS zdołała wykazać, że przedstawiony Prezydentowi RP kandydat do powołania na urząd sędziowski wyróżnia się wysokim poziomem wiedzy w dziedzinie administracji publicznej, prawa administracyjnego i innych dziedzin prawa związanych z działaniem organów administracji publicznej, o którym mowa w art. 6 § 1 pkt 6

p.u.s.a. Skarżąca podniosła, że pełniąc obowiązki asystenta sędziego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym wykonywała merytoryczne zadania ściśle związane z działalnością orzeczniczą i administracyjną sądu, zatem jej praca zawodowa zakresem, jak i intensywnością przewyższać miała doświadczenie zawodowe kandydata.

W ocenie Sądu Najwyższego odwołująca się K. P., podobnie jak odwołujący się L. F., nie jest kandydatem spełniającym kryteria wyboru w stopniu porównywalnym z J. C. wskazanym przed Radę do przedstawienia wniosku Prezydentowi RP o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Łodzi. Jej kandydatura ustępuje nie tylko pod względem liczby publikacji, jest autorką dwóch publikacji naukowych z zakresu prawa konstytucyjnego i prawa wyborczego, ale i poziomem wiedzy prawniczej. Nie można tracić z pola widzenia okoliczności, że poza ukończeniem studiów magisterskich w 2002 r. i studiów podyplomowych w 2005 r. odwołująca się nie podjęła trudu dalszego kształcenia się na studiach doktoranckich. Sam fakt dokształcania się trakcie pracy zawodowej trudno uznać za wystarczający w kontekście tego, że skarżąca w dotychczasowej karierze zawodowej nie pracowała na stanowisku wymagającym pełnej samodzielności. Zatrudniona jest bowiem na stanowisku asystenta sędziego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w [...], zatem opracowuje projekty rozstrzygnięć, które ostatecznie podlegają weryfikacji sędziego, z którym współpracuje odwołująca się. Nadto, nie wykonywała zawodu radcy prawnego ani adwokata, tymczasem rękojmnią poziomu wiedzy prawniczej J. C. *per se* jest fakt uzyskania tytułu doktora habilitowanego nauk prawnych.

Sąd Najwyższy wskazuje, że wbrew stanowisku skarżącej KRS, przy ocenie jej kandydatury nie pominęła opinii sporządzonych przez sędziów, z którymi współpracowała. Zważyć bowiem należy, że choć KRS w zaskarżonej uchwale ograniczyła się do lakonicznego stwierdzenia: „Do zgłoszenia kandydatka załączyła pozytywne opinie służbowe i oceny”, to nie oznacza, że zignorowała wnioski z nich płynące. KRS rozważając wszechstronnie sprawę mogła uznać, że nie stanowią one wystarczającej przeciwwagi dla kwalifikacji J. C..

Sąd Najwyższy mając powyższe argumenty na względzie na podstawie art. 398⁶ § 2 k.p.c. w zw. z 44 ust. 3 ustawy o KRS orzekł, jak w pkt 1 sentencji, co do odwołania K. P..

Sąd Najwyższy po zapoznaniu się z odwołaniem M. K. stwierdził, że argumenty w nim przedstawione nie zasługiwały na uwzględnienie.

Po pierwsze, odwołująca się podnosiła zarzuty dotyczące naruszenia przepisów postępowania mających wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj. dokonanie oceny jej kandydatury w sposób dowolny, z pominięciem rzetelnej oceny kwalifikacji skarżącej i konkurujących z nią kandydatów.

Sąd Najwyższy po lekturze tak uzasadnienia zaskarżonej uchwały w części dotyczącej skarżącej M. K. (k. 9-10), jak i dokumentów przedstawionych wraz z kartą zgłoszenia kandydatki oraz jej akt osobowych, doszedł do konstatacji, że nie sposób uznać, by jej kandydatura posiadała walory porównywalne z wybranym kandydatem, wobec czego KRS w uzasadnieniu uchwały mogła odstąpić od szczegółowego uzasadniania przyczyn, dla których nie udzieliła jej rekomendacji. Zważyć bowiem należy, że choć w świetle art. 35 ust. 2 ustawy o KRS doświadczenie zawodowe nie jest jedynym kryterium kwalifikacyjnym brany pod uwagę przy dokonywaniu oceny kandydatów przez zespoły opiniujące, to niewątpliwie w istotny sposób rzutuje na ocenę kandydata, abstrahując już nawet od faktu, że zostało wskazane jako pierwsze pośród wyliczenia zawartego w art. 35 ust. 2 pkt 1 ustawy o KRS. Wszak do objęcia urzędu sędziego konieczne jest posiadanie nie tylko wiedzy teoretycznej, ale także umiejętność jej praktycznego stosowania w pracy zawodowej. Długość stażu zawodowego przekłada się na większą przydatność kandydata do pełnienia urzędu sędziego zwłaszcza w sytuacji, gdy wykonywał zróżnicowane obowiązki, bądź zatrudniony był na zdywersyfikowanych stanowiskach.

J. C. przedstawiony uchwałą KRS do powołania do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Łodzi posiada znacznie dłuższe doświadczenie zawodowe (19 lat przy przyjęciu założenia, że zatrudnienie na stanowisku referenta mogło nie wiązać się ze stosowaniem prawa) niż odwołująca się M. K.. Skarżąca posiada bowiem 11 – letni staż zawodowy na stanowisku referendarza sądowego w wydziale ksiąg wieczystych, zatem choć

dokonywała wpisów na podstawie decyzji administracyjnych w księgach wieczystych (patrz: strona 8 protokołu z posiedzenia zespołu członków Krajowej Rady Sądownictwa z 15 września 2021 r.), to nie można tracić z pola widzenia faktu, że postępowanie wieczystoksięgowe nie jest działem prawa administracyjnego w przeciwieństwie do aktów prawa miejscowego stanowionych przez jednostki samorządu terytorialnego. Co więcej, J. C. od 2019 r. wykonuje zawód radcy prawnego, był także inspektorem ochrony danych osobowych. Tymczasem M. K. zaledwie od marca 2020 r. zatrudniona jest na stanowisku, które w immamentny sposób związane jest ze stosowaniem i tworzeniem prawa administracyjnego. Przyjąć zatem należało, że odwołująca się M. K. nie posiada doświadczenia zawodowego jako administratywista porównywalnego z uczestnikiem J. C..

Z uwagi na powyższe, choć rację należy przyznać skarżącej, że KRS pominęła przy jej ocenie ustalenie faktyczne, co do tego, że współtworzyła ona dla Systemu Informacji Prawnej LEX komentarz do wybranych artykułów ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o szczególnych zasadach usuwania skutków prawnych decyzji reprivatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich, to fakt bycia współautorem jednej publikacji w kontekście jej doświadczenia zawodowego nie mógłby znacząco rzutować na ocenę jej kandydatury zwłaszcza, że uczestnik J. C. jest autorem kilkuset publikacji.

W ocenie Sądu Najwyższego odwołanie P. P. nie zasługiwało na uwzględnienie. Skarżący zarzucił uchwale naruszenie art. 33 ust. 1 oraz art. 42 ust. 1 ustawy o KRS, § 9 ust. 4 uchwały nr 158/2019 Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 24 stycznia 2019 r. w sprawie regulaminu Krajowej Rady Sądownictwa (Monitor Polski z 2019 r., poz. 192) w zw. z art. 2, art. 32 ust. 1 i 2, art. 60 Konstytucji RP poprzez dokonanie oceny kandydatury odwołującego się bez dochowania obowiązku wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy, co prowadzić miało do naruszenia zasad równego dostępu do służby publicznej.

Kandydat P. P., podobnie jak odwołująca się M. K., nie spełniał kryteriów wyboru w stopniu porównywalnym do J. C. nie tylko w zakresie publikacji (jest autorem jednej monografii), ale także wiedzy prawniczej (jest magistrem prawa). Nawet fakt, że doświadczeniem zawodowym P. P. nie ustępuje rekomendowanemu

kandydatowi, skoro od 18 lat zatrudniony jest na stanowisku asystenta sędziego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w [...], nie równoważył dysproporcji dotyczących pozostałych kryteriów. Skoro Rada nie wskazała żadnego kryterium wyboru jako wiodącego, a odwołujący się P. P. tylko w zakresie kryterium doświadczenia zawodowego może zostać uznany za porównywalnego kandydata, to tym samym przyjąć należało, że jego kwalifikacje w globalnym ujęciu są nieprzystające do całościowej oceny J. C.. Rada zatem zasadnie odstąpiła od szczegółowego uzasadniania, jakie okoliczności przesądziły o odrzuceniu kandydatury odwołującego się i w konsekwencji nierekomendowanie Prezydentowi RP na stanowisko sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego.

Z tych względów, Sąd Najwyższy w oparciu o art. 44 ust. 3 ustawy o KRS w zw. z art. 398¹⁴ k.p.c., orzekł jak w punkcie 1 sentencji w zakresie odwołania M.K. i P. P..

Odwołujący się T. N. zasadność wywiedzionego odwołania upatrywał z postulowanej przez siebie sprzeczności zaskarżonej uchwały z prawem, o której mowa w art. 44 ust. 1 ustawy o KRS. Wywodził, że skoro uchwałą z 13 października 2021 r. nr [...]1 Prezydentowi RP przedstawiony został wniosek o powołanie J. C. na stanowisko sędziego Sądu Najwyższego w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych (Monitor Polski z 2021 r., poz.392), a zaskarżoną uchwałą przedstawiony został wniosek o powołanie J. C. na stanowisko sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi, to taki stan rzeczy pozostaje w sprzeczności z dyspozycją art. 44a ustawy o KRS.

Sąd Najwyższy wskazuje, że zaproponowana przez odwołującego się T. N. wykładania art. 44a ustawy o KRS nie zasługuje na aprobatę. W istocie rzeczy w cytowanym przepisie zakodowana została norma prawna zakazująca przedstawienia konkretnego kandydata do pełnienia urzędu na sędziowskim stanowisku w przypadku więcej niż dwóch wolnych stanowisk objętych jednym ogłoszeniem w Monitorze Polskim. Tymczasem nie zachodzą prawne ani faktyczne przeszkody do przedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie tej samej osoby na różne stanowiska sędziowskie, w sytuacji gdy uczestniczyła w różnych postępowaniach nominacyjnych. Zważyć bowiem należy, że zakaz udziału tego samego kandydata w różnych postępowaniach stanowiłoby rażące naruszenie

zagwarantowanego konstytucyjnie prawa do równego dostępu do służby publicznej (art. 60 Konstytucji RP), które swoim zakresem obejmuje wszystkich polskich obywateli.

Ubocznie Sąd Najwyższy wskazuje, że odwołujący się T. N. zarzucił uchwale KRS nr [...] z 23 września 2021 r. ogłoszonej w Monitorze Polskim z 2021 r., poz. 132 następczą sprzeczność z art. 44a ustawy o KRS, co w kontekście okoliczności, że z mocy art. 44 ust. 3 ustawy o KRS do postępowania przed Sądem Najwyższym zainicjowanego odwołaniem od uchwały KRS stosuje się wprost przepisy Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej czyni ów zarzut niezasadnym. Nie można bowiem tracić z pola widzenia faktu, że zarzut sprzeczności uchwały KRS, by mógł być skutecznie podniesiony musi mieć za przedmiot okoliczności istniejące w dacie podejmowania uchwały, a nie dotyczyć zdarzeń następczych. Wyliczone bowiem w art. 379 k.p.c. (stosowanym do postępowania ze skargi kasacyjnej na podstawie art. 398¹³ § 1 k.p.c.) przyczyny nieważności postępowania odnoszą się do uchybień sądu mających miejsce w trakcie prowadzenia postępowania lub dacie orzekania. Do analogicznego wniosku prowadzi także redakcja przepisu art. 398³ § 1 k.p.c., zgodnie z którym podstawę skargi kasacyjnej stanowić może naruszenie prawa materialnego, w postaci jego błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania (pkt 1) oraz naruszenie przepisów postępowania, jeżeli uchybienie mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy (pkt 2). Zatem Sąd Najwyższy rozpoznając odwołanie od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa, tak samo jak sąd rozpoznający skargę kasacyjną od prawomocnego orzeczenia sądu drugiej instancji, może brać pod uwagę jedynie okoliczności, które zaistniały najpóźniej w dacie podejmowania uchwały. To ograniczenie temporalne podyktowane jest względami natury logicznej, nie sposób bowiem czynić zarzutu uchwale KRS nr [...] z 23 września 2021 r. ogłoszonej w Monitorze Polskim z 2021 r., poz. 132, w kontekście okoliczności, która nie istniała w dacie jej uchwalania, czego odwołujący się był świadom (patrz: trzeci akapit na 2 stronie odwołania, tj. k. 22).

Z przywołanych wyżej względów odwołanie T. N. uznawać należy za polemikę z rozstrzygnięciem KRS, którego osiłą uczyniono zarzut obarczony błędem logicznym.

Z tych względów, Sąd Najwyższy w oparciu o art. 398¹⁴ k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 ustawy o KRS, w zakresie odwołania T. N. orzekł jak w punkcie 2 sentencji.

[as]